

VÂNĂTOAREA ȘI RELIGIA

Ionel Căpiță

Minunea minunilor, nemaicunoscută vreodată, rămâne, din veac și până în veac, Învierea din morți a Domnului nostru Iisus Hristos. Această Minune e în afara firii, specifică vieții pământești. El, unul, fiul Lui Dumnezeu, „a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând”. Pe când toată ființa umană și celelalte ființe de pe Pământ, alături de care coabităm, precum au un început, așa toate au și un sfârșit. Indivizii se nasc, cresc, dau naștere generației următoare, îmbătrânesc și mor. Doar că, pentru fiecare, sfârșitul este diferit. Unii au parte de o viață mai lungă, alții mai scurtă, urmată de un final rapid sau lent, violent sau natural. Deci, în lanțul vieții, „este firească și justificată dispariția unui individ, fie la sfârșitul perioadei de viață, fie ca pradă pentru o altă specie (vorbind de vânat), aflată la un nivel superior în acest lanț”. Altfel spus, nu e nimic în afara firii vieții pe pământ.

Ceea ce este tot atât de adevărat, este că nu tot vânatul își află sfârșitul din cauza prădătorilor. Faptul în sine asigură continuitatea speciilor și interdependența vânător-vânat. Am auzit însă voci că, a vâna e păcat. Pentru că nu vânătorul le-a dat viață vietăților, ca să le o ia, ci Dumnezeu. Nu zic ba, accept și o astfel de părere. Dar să vedem ce spune Biblia în privința vânătorii:

„Dumnezeu i-a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a zis: „Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul.² Frica și groaza de voi să fie peste toate viețuitoarele pământului, peste păsările cerului, peste toate creaturile care mișună pe pământ și peste toți peștii mării. Ele vă sunt date în stăpânire.³ Tot ce se mișcă și are viață vă va fi hrană. Așa cum v-am dat plantele verzi, acum vă dau totul”. (**Geneza 9:1-3**)

Deci, prin poruncile Sale, Dumnezeu binecuvântează, nu condamnă vânătoarea.

Tot Biblia spune despre Esau că „a ajuns un vânător îndemânat, un om care își petrecea vremea mai mult pe câmp” (**Geneza 25:27**). Când Isaac, tatăl lui, a dorit să-l binecuvânteze pe Esau, i-a dat următoarea însărcinare: „Adu-mi vânat și fă-mi o mâncare ca să mă mănânc și te voi binecuvânta înaintea Domnului, înainte de moartea mea”. (**Geneza 27:7**)

„Vânătoarea, întocmai ca și religia, este incompletă fără moarte. Este într-adevăr o religie, mai veche, mai profundă și mai viscerală decât Iudaismul sau Creștinismul sau chiar Islamul, la fel de veche cel puțin, ca picturile murale pleistocene din Dordogne sau Altamira. Are rugăciunile proprii, binecuvântările îmbinate cu implorări de iertare de fiecare dată când ființa vânată moare; are sacramentele întunecate proprii, ritualuri și simboluri; propria artă distinctă”. (**Robert Jones**)

Datorită vânătorii a supraviețuit specia umană și tot mulțumită vânătorii se menține lanțul trofic de la începuturi și până acum. Altminteri, Dumnezeu, prin poruncile Sale, ar fi comunicat lumii întregi că a vâna este un păcat.

Firește, vânătoarea nu mai este demult doar un mijloc de dobândire a hranei pentru *Homo Sapiens*. Astăzi, vânătoarea este îndeletnicirea ce aduce cu sine nebănuite satisfacții emoționale. Adevăratul vânător, contopit cu Natura, este una cu vânatul și cu mediul de viață al acestuia.

Adevăratul vânător al zilelor noastre trăiește clipe de „mândrie și remușcare”, când își atinge ținta. Mândrie, pentru dovada însușirii artei vânătorești, și remușcare, pentru animalul căruia i-a scurtat zilele. Chiar dacă e conștient că Dumnezeu așa a poruncit, ca omul să fie mai marele „peste toate viețuitoarele pământului, peste păsările cerului, peste toate creaturile care mișună pe pământ și peste toți peștii mării”, adevăratul vânător rămâne conștient de faptul că „toate creaturile... sunt date în stăpânire” omului și, deci, cum va stăpâni, așa va avea.

„Vânătoarea nu trebuie să fie un succes. Dimpotrivă, dacă eforturile vânătorului ar fi încununat întotdeauna, inevitabil cu succes, acest efort nu s-ar numi vânătoare, ci altceva... Frumusețea vânătorii stă în aceea că vânătoarea e întotdeauna problematică... Fără dubii, omul întinde limitările (distanței ecologice) animalului în mod deliberat și după voința proprie. El ar putea foarte ușor anihila, rapid și ușor, majoritatea speciilor animale, ori cel puțin acelea în a căror vânătoare găsește plăcere... Există, de aceea, în vânătoare ca sport, o supremă renunțare a omului la supremația umanității sale”. **(Jose Ortega y Gasset)**

Este cunoscut faptul că vânătoarea nu înseamnă doar acțiune de dobândire a vânatului. Ea oferă omului „inundat” de civilizație posibilitatea de a se reîntoarce în natură, de a se familiariza cu mediul sălbatic, de a studia și a înțelege ecologia și etologia faunei cinegetice, de a fi una cu ea. Vânătoarea oferă omului și posibilitatea de a-și regăsi locul și echilibru în Natură, de care acesta are atâta nevoie, mai ales în zilele noastre.

De aceea, mă întreb adeseori și vă întreb totodată: ce altă îndeletnicire, decât vânătoarea, dezvoltă atenția, spiritul de observație, perseverența, curajul și hotărârea? Care? Ea, vânătoarea, cimentează, în cea mai mare măsură, caracterul omului.

Pornind de la acest adevăr, aș vrea să știu: o societate contemporană, civilizată, are nevoie de oameni cu aceste calități, ori ba?